

13. A kettős feltámadás

A sír elé követ hengerítettek, tudjuk meg a Bibliából, és talán szó szerint is így. Ennyi a közlés. Itt, ismét a művészettörténeti ábrázolások sora rémlik fel bennem. Ezt a tényt hányféleképpen ábrázolják a mai napig? Nem készítettem ilyen statisztikát sem. Legjobb tudomásom szerint más sem foglalkozott ezzel a kérdéssel ilyen behatóan. Egy azonban tény. Mindazok az ábrázolások, amelyek lelki szemeim előtt felrémlenek, esetenként a művészet legmagasabb szféráiban keletkeztek, esetenként esendők, de egy dologban mind megegyeznek. Mindegyik hamis állításokat sugall évezredek óta a sír előtti „kerek kőről” (is). Újabb kis lényegtelen csúsztatás.

Még egy kicsit a sír őrzéséről:

Látunk malomkereket, látunk kerek formát közelítő, talán palakőzetre emlékeztető „kör” lapot, látunk hatalmas sziklatömböt, amelyet nyilván csak az angyal tud onnan elmozdítani. De akkor ki tette a helyére? Merül fel bennem azonnal a kérdés. A válasz, hogy péntek este az emberek. Rendben van, hihető, de éjel nem volt ott senki, és hát valakinek el kellett mozdítania. Ilyenkor nyilván megint az angyal kell, hogy segítsen, hiszen nincsen rézlámpásunk, mint Aladdinak, és hiába is dörzsölgetnénk, a szellem nem akar, nem akart, előjönni és elmozdítani a követ. Mit „tudunk”? A sírt katonák őrizték, de az Úr álmat bocsátott rájuk, az angyal elhengerítette a követ, Jézus feltámadt, és kijött a sírból. Ez is rendben lenne, de meddig aludtak a katonák? Utána mikor és hol végezték ki őket? A sírhoz futó tanítványok(?), akik felfedezik az eseményt (mellesleg ők ekkor be vannak zárkózva a „zsidóktól való félelmükben...”), Mária Magdolnához futnak, hogy megvigyék a hírt, de katonákat nem látnak. Igaz, nem szól erről az írás. Ezek a katonák, mondjuk ketten, akkor megszöktek az ítélet elől, és most már kétszeresen halálra ítélték magukat? Az őrségváltások logikáját ismerve melyik két katona „lépett meg”? A következő váltás miért nem jelentett semmit? Miért várt reggelig vállalva a saját magára vont kivégzést is? No comment! Már nem tudom hányadszor. Egyszer kivégzést von maga után az őrségben történő elalvás. Tehát az Úr, tudva és akarva lesújtott, és mintegy halálra ítélte a pogány, gonosz római katonákat (a kérges szívű sokat szapult, de azért a rómaiaknál jobban szeretett zsidó népénél...)? Másrészt ezek a katonák, ha tényleg otthagyták a sírt, akkor katonaszökevények, akiknek nincs nagyon hová menekülniük. Kizárólag a legközelebbi limesz határain túlra, tehát a barbárokhoz, akik nem okvetlenül azok, amit a mai fogalom ehhez a jelzőhöz köt. Ők, a barbárok, általában a birodalom határain kívül élők, és a birodalmat – római olvasatban – szüntelenül veszélyeztetők nem rómaiak. Ott hogyan fogadnak két római katonát? Kivéve, ha öltözetet nem cseréltek. Ezzel a harmadik halálos ítéletet is a fejükre vonják, mert a ruházat, a hadfelszerelés eladását – mint már Szent Márton példájában is említettük – halállal büntetik. Igaz, ekkor már mindegy. Tehát két civil ruhás alak, ha mondjuk pontosan tudja merre van Szíria, és őket onnan vonultatták be, akkor – ha ennek a területnek van még olyan része, ahová a római hódítás nem jutott el, azaz a pillanatnyi határ az egykori országon keresztül húzódik, így aztán van római és barbár oldala – akár haza is mehetnek. Nem tudom, milyen információs bázis alapján tájékozódik, tájolja magát két, az adott zsidó területen még a nyelvet sem biztosan ismerő menekülő, és talál a korabeli információs szint birtokába helyes irányra és aztán

haza. Mindenképpen kissé regényes ez a történet. Kivégzésről pedig nem ad hírt semmiféle forrás, pedig de jól jött volna ez a közlés a szentnek mondott írásnak.

Arra korábban kitértem, hogy miért nem őrizték a sírt sem a Jézust követő zsidók, sem a Jézust ellenző zsidók, és most azt kell állítani, hogy a rómaiak sem őrizték. Következésképp csak az angyalnak lehetett dolga a kővel. Efölött tényleg lehetne parttalan okoskodásokat folytatni még sok oldalon át, de nem teném.

A tények a következők: A lezárt sírban fekszik Jézus, betakarva a lepelbe, balsamozás nélkül. Bűdösen, izzadtan, vizeletszagúan, véresen. A sír szűk, a légtér néhány köbméter, amely egy normálisan lélegző embernek maximum néhány óráig elég, egy lassított életfunkciójú embernek relatíve sokáig. A kő biztosan zárt, de nem zárt hermetikusan, tehát valamennyi levegő-utánpótlás adott volt.

Ki „hengerítette” oda a követ? Azok a Jézust követők, akik az egész keresztről való levételt, a test elszállítását és a temetést szervezték és kivitelezték. 4-5-6 markos ember azzal a rúddal, melyen a halottat hozták, és talán még egy doronggal, illetve pusztá kézzel odatuszkolták a szikladarabot a sír elé. Ez viszont azt bizonyítja, hogy a sír elöl így a sziklát el is lehet tuszkolni. Nem kell hozzá az angyal.

A „honnan volt szivacs a kereszt alatt?” párhuzamaként fel kell tennem a kérdést, hogy „honnan volt szikla a sír szájánál”? Éppen ott, éppen akkora, éppen jókor. Nem akkora kődarabról beszélünk, amihez elég, ha egy határozottabb izomember odacipeli, amikor kiderül, hogy kell. Minden bizonnyal a sír kialakításakor, a korabeli mester már eleve prezentált egy zárókövet is, amely nagy valószínűséggel nem lehet a sír kivésett anyagából. A vésés, az üreg kialakítástechnikája nem képes ekkora darabokat termelni, csak törmeléket. Ebből aztán erős gyanú támad az irányban, hogy a Szent Sír templomában bemutatott úgynevezett Szent Sír fala éppen ilyen kibontott törmeléből épült. Ott tehát nem a sziklasírt, hanem a meddőből épített „bemutató példányt” látjuk, melynek anyaga akárhonnan jöhetett. De maradjunk az eredeti történetnél. Ha úgy kezdi az építést a sziklasír készítője, hogy a kiálló szikla véget először lehasítja, amire technológiailag képes volt már a korszak, akkor keletkezik az egyik oldalán sima, többé-kevésbé függőleges sziklafal, melyről a levált darabot, melynek az egyik oldala szintén sima, lehet a későbbi ajtónyílás takarására használni. Ha ilyen nincs, hozni kell valahonnan a közeli területről. A római üzletajtók egy kővályúban mozogtak, abban voltak eltolhatók és nyithatók. Pompeiben (GPS:É. sz.: 40.7461572, K. h.: 14.4989344) is, de Aquincumban is (Budapest GPS: É. sz.:47.5640495 K. h.:19.0492125) látható ilyen kővályú, igaz, az ajtók itt fából készültek, de van egy nyitási logikájuk, egy vályúban, egy kővályúban. A logika, az ajtó, a tolóajtó, a vályúban mozgatható záródarab megoldása az egész birodalomban elterjedt. Ehhez hasonló logikával záródhatott a sír is, csak ott az „ajtótábla” is kőből volt. Még ez is felmerülhet a szikla gördítés történetének alternatívájaként. Ilyet nem, inkább ilyet sem talált senki, csak a történetet ismerjük a kőhengerítésről. A kérdés eleve zavaros, mert Arimathiai József ad hoc döntött, hogy a sírt odaadja. De mikor van az ad hoc? Nagycsütörtökön, nagypéntek délelőtt vagy a kereszthalál után? Mert ha az ad hoc-döntés és a sírba tétel közt néhány óra eltérés van, a szikla akárhonnan is „jöhetett”. Nem tudom, még hány variáció vázolható fel, de nem érzem szükségét, hogy a logikai láncolat továbbviteléhez kellene még ezzel a kérdéssel foglalkoznunk. Azt hiszem nem.

A sírban mi történik? Folyamatosan fogy az oxigén, a légkör töményebbé válik, szó szerint egyre büdösebb van, és egyre kevesebb a levegő. A komatikus szer, amely a szivacsban volt, a pulzus- és légzésszámot egy alsó határértéken tarja, melyhez az oxigénszegény légkör hozzájárul. Részben azzal, hogy az „élettelen” állapotot fenntartja, részben pedig segíti a folyamatot azzal, hogy a nagyon lecsökkent oxigénigényhez képest mégis elegendő mennyiséget szolgáltat az életben maradáshoz, de nem segít az állapot javulásában.

Vasárnap hajnalban, amikor az Esthajnalcsillag már nem látható az égbolton, kimegy a szombat, és vele együtt a munkatilalom is. Ez 33-ban – a csillag eltűnése a csillagászok biztos számításai szerint – Jeruzsálem fölött is meghatározható. A szombat, péntek este jön be akkor, amikor az Esthajnalcsillag (Vénusz) megjelenik az égbolton. Amikor láthatóvá válik, akkor lép be a munkatilalom. Vasárnap kora hajnalban megy ki a szombat, halványodik el a Vénusz. Mai világunkban péntek este hat órában egységesítették a szombat bejövetelét. Mindenkinek akkor, amikor a saját lakhelyén hat óra van, a zónaidők eltolódásai-val együtt természetesen. A szombat előírásai az ortodoxiának onnan kezdve este 18 órától kötelezőek. A neológok, és ez a mai zsidó világnépesség nagyjából 90 százaléka, csak egy időpontot tekintenek – és általában a péntek esti imaóra ekkor kezdődik – annak a jézusi üzenetnek a jegyében, szabadon idézve: 'ahol 10 igaz férfi egybegyűl az én nevemben, én ott vagyok köztük.'

A sír őrzése is munkavégzésnek számít, tehát függetlenül, hogy Jézuskövető-e vagy sem valaki, mivel mindenki ortodox zsidó, a sírt már elvből sem őrizhette senki. Azok, akik odatuszkolták a követ, reggel, hajnalban eltuszkolják a követ, hogy Mária Magdolna mehesse majd balzsamozni. Benéznek és látják, hogy a test a sírban van. Majd fölkerekednek, és elmennek Mária Magdolnához, hogy megvigyék a hírt, lehet menni balzsamozni, kinyitottuk a sírt.

Mi történik ekkor a sírban? A friss, hajnali levegő beáramlik a sírkamrába, az áporodott bűz meleg és könnyű levegőjét a friss, nedves, sokkal hidegebb, nehezebb, oxigéndús levegő mintegy kitolja a sírból. A friss levegő alul áramlik be, az elhasználódott, felül tolódik ki. Tehát a nyitás után a kőpad magasságát az oxigéndús levegő hamar eléri, így a lélegzetvételek már oxigént szállítanak az ugyan lelassult, de működő vérárammal a tüdőbe. Nem gyors, de folyamatos állapotjavulás kezdődik, mint egy ébredés az álomból, melynek mennyi negatív utóhatása lehetett, vagy akár nem lehetett, az kérdés, de egyértelmű, hogy a folyamat végén ki lehet támolyogni a sírból, hiába a lábon szúrt sebek és esetleg egy kis „másnaposság”.

Ez a folyamat egy alsó élettani paraméterekkel jellemezhető határról gyorsul a normál életfunkciókat jellemző paraméterekig. Erről is és más élettani kérdésekről dr. Stubán Ádám szakértői gondolatai adnak tájékoztatást. A „feltámadás” ezen része tehát egyértelműen követhető, triviálisan egyszerű élettani folyamat. A Biblia korában mindezt nem tudják. Ugyanúgy nem, mint a laikus „halál”-diagnózist sem bírálja felül senki. (Ahogyan Jerikót a haragvó Isten rombolta össze, amint szűz szülte Jézust és a zsidó kultúrában szintén szüzek szülnek akkor, ha jegyben járás közben esnek teherbe.) Nincs rá ok, jog és nincs rá ismeret, hogy a halál diagnózisát bárki is felülbírálja. Tehát meghalt. Eközben az ébredési folyamat közben viszont – ha eddig a torinói leplet komolyan vettük, és dokumentumnak tartottuk, kódnak tekintettük – még két kérdést meg kell válaszolni.

Hogyan került a fénykép a testről a lepelre?

A kép miért nem torz síkban kiterítve?

Kezdjük Maria Klodowskánál, azaz Madame Curie-nél, ő a radioaktivitás felfedezője. A munkásságáról szóló, tulajdonképpen regény pontosan érzékelteti a kutatás borzasztó egyhangúságát. Madame Curie nem tudta pontosan, hogy milyen veszélynek teszi ki magát, pedig Röntgen már korábban „lefényképezte” a felesége kezét, a róla elnevezett sugarak segítségével, és persze véletlenül. Csak később vált tudatossá a röntgensugárzás használatának a veszélyessége is. A RTG-sugár a testen belüli, egy bizonyos sűrűségnél nagyobb sűrűségű részeknek, a csontoknak a leképezésére

alkalmas.

A leplen a leképezés a fejre ráborult részen csak íves képet tudott létre hozni, amely síkban nem adhat anatómiailag helyes képet. Tehát, ha a fejre borult kép anatómiailag helyes lett volna, akkor a kiterített kép csak egy primitív álarc-színvonalú képet adhatna. De nem ilyen. Ezért a fejre boruló képet kellett tervezetten „torz” formájúan leképezni, mégpedig úgy, amint ma sem képes erre a tudomány. Megint felteszem a kérdést, hogy ki is hamisította a leplet...?

Először megvizsgálám a leképezés energiáját, melyhez pontos kimerítő szakvéleményt Sinkó Andrea középiskolai fizikatanártól olvashat itt a Tisztelt Olvasó.

Heinrich Schliemann, a hivatalos régészeti által folyamatosan támadott zseni, aki Tróját is feltárta, és most ne menjünk bele ennek részletezésébe, erről nagyon olvasmányosan a Vojtech Zamarovsky által 1962-ben írt *Trója felfedezése* című könyv 134. oldalától a 340. oldaláig érdekes és egyben hiteles történetet tud olvasni minden érdeklődő. Amiért ezt a kis kitérőt tettem mégis, az annyi, hogy Schliemann megtalálta – az Agamemnon királynak tulajdonított, bár bizonyíthatóan nem az övé – halotti maszkját is, amelyet a szakmai szleng Agamemnon-álarcként emleget. A képen

ez az aranytárgy látható. Érezhetően nem hiteles anatómiailag. Ez a darab valóban egy jelképes, sematikus maszk, és nem olyan, mint az egyiptomi halotti maszkok egynémelyike, melyekről szerencsés esetben felismerhető a fáraó. Tehát a maszk nem egy arc lenyomatát, hanem egy stilizált arcot mutat, közel síkban kiterítve. És most térjünk vissza a lepelhez.

A lepel képe nem festék, nem vegyi eljárás eredménye, hanem pörkölődés. A textilszálak fonás, feldolgozás közben elemi szálakat „engednek ki” melyek okozzák a textil tapintásakor a puhaságot, a felületi bársonyos karaktert. Némelyik anyagnál jobban, némelyiknél kevésbé érezhető ez. A már néhányszor hivatkozott scanning elektronmikroszkópnak a kutató „szemei” előtt ez a titok sem marad rejtve. Az elemi szálak végei megpörkölődtek a leplen. Ezért van a lepelnek egyfajta drappos-barna tónusa. Lehet, hogy csak volt? Nem tudom. Hiszen „szakértői kezek megtisztították”, ami a szakmai-etikai vétség legalja. Mi tűnt el ezzel a „tisztogatással”, azt csak sejteni lehet. Ezek a barna elszíneződések a szálak mikrovégein, pontosan arányosak a testtől való távolságukkal. Egyszerűbben. Az orr hegyén felfeküdt a lepel. Ott majdnem feketére égtek a hajszálvékony elemi szálak, és éles kontúrú a folt. A szemgödör felett lévő lepel darabon, az elemi szálak alig drappszínűek, és a kontúrok elmosódottak. A kép kizárólag a lepel test felőli oldalán jött létre, tehát az energia igen kicsi összdózisú volt. Ebből az is következik, hogy a leképezéshez szükséges bármilyen energiának a testből kellett kiáramlania, mivel minden ilyen jellegű hullámjelenség egyenes irányban terjed csak. A létrejövő képet még egy tény jellemzi. A képnek egy olyan „fordítómechanizmuson” keresztül, illetve annak alkalmazásával kellett létrejönnie, amely az egyébként – jelen tudásunk szerint – kizárólag negatív képet adó leképezési ismereteink előtt kétezer évvel mégis pozitívvá fordítottan látható képet hozott létre a lepel belső felületén. Minden olyan erőlködés, mely máshol is képeket „talál, találni vél, vagy új jeleket fedez fel”, a sarnatárság kategóriájába, ha nem tudatos hamisítások közé sorolhatók. Az evangélista sem állít igazat, aki a második kendőről mesél, mely az arcot takarta, és összehajtogatva „távolabb feküdt”. Nem volt második kendő. Ha lett volna, az arc nem képződik le a lepelre, hanem arra képződik le. Az úgynevezett Veronika-kendőn a kép kémiai eredetű, nem sugárzás által pörkölődött. Óskori textiltöredékek csalánszövetének kémiai alapú információmegőrző-

déseit, nagyon véges számban és nagyon egyszerű verzióban ismerjük. A kétezer éves Veronika-kendő – amennyiben hiteles darab – kémiai reakciók útján, elvileg képes a kép megőrzésre, de ezt a kérdéskört sem boncolgatnám itt.

„A béke nem a háború hiánya.”

(Az egészség sem a betegség hiánya...)

Ferenc pápa homíliája (homília = bibliahirdetés, igetan, szentírásszónoklat) a hirosimai atomrobbanás évfordulóján hangzott el, 1919-ben. (Forrás: Magyar Kurír, *Az atomenergia háborús célokra történő felhasználása bűncselekmény!* címmel 2019. 11. 25-i kiadás)

„meggyőződés, hogy a béke csak »üres szó« marad, ha nem az igazságon alapul....”

Nekem pedig meggyőződés, ha az elmondottak nem a bizonyítható igazságban gyökereznek, hanem annak érdekek szerinti történelmi átfestésein, akkor Ferenc igazsága is, mint minden elődje vélt igazsága, csak részleges, érkemotivált igazság. Éppen ezért az igazságért tennék erőfeszítéseket, miközben nincsenek ennek hatékonyságát illetően illúzióim.

*

Egy kis „konyhai” fizika

A sugárzások hullámjelenségek. A hallható, hosszú, több száz méteres hullámokat rádióadásnak is nevezhetjük. Ahogyan a hullámhossz rövidül, a látható fények tartományába kerülünk. Itt a vöröstől a többi színeken keresztül, a liláig terjed a skála. A lila ibolyának vagy violának is nevezik. A vörös előtti = az infravörös, a látható fények után, az ibolya/viola után = ultraibolya/ultraviola. Előtte a „látható testvére,” a violafény, lilás színbe burkolja a diszkótermet, és minden fehér jellegzetesen fénylik. Ezután elérjük a Röntgenről, a felfedezőről elnevezett fentebb már említett, nagyon rövidülő hullámok tartományát. Végül elérünk a láthatatlan szörnyeteghez, a gammasugárzáshoz, vagy ahogyan általában ismerjük, a radioaktív sugárzáshoz, az atomsugárzáshoz. Mindenki nevezze, ahogyan tetszik, ugyanarról a jelenségről beszél. A sugarak, amilyen mértékben rövidül a hullámhosszuk, annál inkább veszélyesebbek az emberi szervezetre.

Ha ezt a gondolatsort teljesen a valós életre „fordítom le”, akkor az infravörös alatt megsül a grillcsirke, de bármilyen más szerves anyag is. Az ultraibolyától, a strandon történő „túladagolás” mellett leég a bőrünk, hiába a sokfaktoros naptej, akár irreverzibilis, azaz rákos folyamatokat is elindíthat, sok más itt érdektelen hatása mellett. A röntgensugarakat csak a másodperc törtrészére „engedi ránk” a gép, mert egyébként káros. A Hirosimából, Nagaszakiból, a Biki-ni-atollról és több más kísérleti robbantási helyszínről, a balesetekből, Csernobilból és Fokuszimából, az ottani eseményekből tudjuk, hogy mire képes a gammasugárzás, az atomsugárzás. A „mérhetetlen” energia, az atommagok hasadása közben jön létre. Mintegy „melléktermékként” társul ehhez az alfa-, a béta- és a gammasugárzás. Megint a hullámhossz. Az alfa és a béta „átesik” a szervezeten, abban nem tesz kárt. A gamma elnyelődik, és attól függően, hogy az áldozat milyen messze van az epicentrumtól, olyan mértékben párolog el nyomtalanul, vagy szenved rettenetes károkat a szervezet, a szövetek elfolyó-

sodnak, olvadnak, kissé távolabb (sok kilométerre) „csak” a bőr ég le a húsról, még távolabb „nem éri kár” a szervezetet, de mindenki radioaktív sugárdózist kap. Ki mennyit, milyen távolságban és mennyi ideig kitéve a sugárzó anyagokkal történő érintkezés okán, azt még mintha ma sem tudná teljesen pontosan a tudomány.

Az atomerőművekben és az atombombában azonos logikájú folyamat zajlik. Az atombombában az összes energia felszabadulása a másodperc törtrészére korlátozódik, az erőművekben ezt az időtartamot sokszorosára növelik, szabályozhatóvá „csendesítik”, többféle eszközzel lassítják. Ha ez a szabályozórendszer elromlik, az erőmű bombává válik és robban. A folyamatot nagyon leegyszerűsítve így írhatnánk le. Egy fizikus valószínűleg fanyalog, a fenti fejtegetést primitívnek, gyermetegnek titulálhatja, de úgy gondolom, hogy érthető így a lényeg. Ugyanis csak a lényeg érdekel bennünket a torinói leplen lévő kép, a leképezett emberalak szempontjából. A két leképezés kísértetiesen hasonlít – a bomba pusztítása és a leplen lévő kép létrejötte – az elektronmikroszkóp „szemein keresztül nézve” azonos felületi elváltozásokat, pörkölődést mutatnak a textilek elemi szálainak felső „bolyhainak felszínén”.

*

Az energia, amely a leplen a képet létre hozta, mai tudásunk szerint vagy gamma-, vagy ultraibolya-, vagy infravörös-sugárzásból adódhat. Más ilyen tulajdonságú energiaátadást ma nem ismer a tudomány, olyat, amely kép létrehozására is képes. A közös probléma kettős. Az egyik, hogy bármelyik sugárzás hozta is létre a képet, a sugárdózist egy élő szervezet valószínűleg nem képes elviselni. Tehát a testből jövő energia több kellett, hogy legyen, mint például a gammasugárzásnál az a dózis, melyet az élő szövetek elfolyósodás, megsemmisülés nélkül kibírjanak. Az igaz, hogy a leképezés folyamata a másodperc törtrésze alatti villanáshoz hasonlítható, és Csernobil robbanásából tudjuk, hogy a sugárzások mértéke és azok papíron kiszámított hatásai esetenként köszönő

viszonyban sincsenek a valósággal.

Bármilyen furcsa, a valóságban a baj vagy nem látszik, vagy sokkal kisebb, mint amire számított a tudomány. Nem az atomvillanásokat akarom bagatellizálni, csak azt állítom, hogy az a dózis, mely a fényképet létrehozta, képletekben kiszámolva sokkal negatívabb hatást is mutathat, mint ami a valóságban történt/történhetett.

Jézus magához térésének, legelső perceiben kellett ennek az igen rövid folyamatnak végbemennie, mert teljes öntudatnál, valószínűleg ugyanúgy nem túlélhető, mint a szívritmuszavarnál alkalmazott áramütés. Tehát a feltámadás, most idéző jel nélkül, kettős párhuzamos folyamat. Az egyik egy hozzávetőleg félórás lassú magához térésként jellemezhető, a másik, ennek a folyamatnak az elején, egy villanásszerű pillanatként. A leképezés aktivizálódása lehet az élet-

folyamatok egy bizonyos alsó alapszintje utáni érték növekedéshez kötött, egyfajta „zárssebességre” történő reakció. A zárssebesség ma már nem élő fogalom. Ezt a mechanikus fényképezőgépek fénybeengedési mechanizmusának a gyorsaságára használta a fényképész szaknyelv. Mindenképp egy adott értékhez kötött másik folyamat, automatikus indítását próbálom itt körülírni. A két folyamat együtt járhatott csak. Ez a kettős – és itt már megint idéző jelben – „feltámadás” logikája. Ha ugyanis nincsen torinói lepel, akkor ezen nem lehet és nem kell gondolkodni. A gond mindössze annyi, hogy ilyen képet még az élő személy maximális veszélyeztetésével együtt sem képes a mai technika létrehozni. Innen aztán képtelen és gyermekded ötlet a lepel eredeti vagy nem eredeti voltáról bárminemű időpocsékolásba bocsátkozni, jegyzem meg tudatosan, többedszer.

Honnan a bizonyosság a radioaktív sugárzásról?

Ez már Hirosimából van. A képek az atombomba felrobbanása utáni tűzvihar „eredményét” mutatják. A közel lévő ott álló gyanútlan űr teljes egészében,

gépfegyverestől elpárolgott. A több kilométerre lévő hídkorlát lábai állva maradtak már, és látható, hogy a takarásukban az aszfalt világosabb, azaz nem égett meg, nem olvadt meg a felülete annyira, mint ott, ahol a lábak közt a hő közvetlenül érte a felületet.

A jelenség pontosan (!) ugyanolyan, mint a torinói leplen lévő leképezés képpontjai. Ugyanaz a logika, csak ki tudja, hány milliószor nagyobb, mint húsvét vasárnap hajnalban. Kétezer év kellett az embernek, hogy kitalálja a technológiát? Little Boynak nevezték az Oppenheimer által létr hozott legpusztítóbb és a hadtörténet legalamuszibb, leggyávább technikai eszközét, melyet fegyvernek nevezni évszázadok hőseinek a le-

alázásával azonos az én olvasatomban. De vigyázzunk, mert a hitelesnek tűnő képek között hitelteleneket is találunk. Ez a kép például vagy fordítva került a „vetítőbe”, vagy nem valós, vagy az ember a falon, a falban állt? Vagy éppen vízszintesen van a téglalburkolat, és a kép a feje tetején áll? Ilyet én is tudok készíteni. Ez a következő kép egy emlékmű lépcsőjén készült, tudatosan azért, hogy látható legyen a csalás (?). Kezemben a

mobiltelefon, ami a képet készíti, és itt teljesen egyértelmű a „fejenállás,” de csak a párhuzam kedvéért.

Az alábbi kép egy emberi testet mutat, egy napozó gyékényen. Ez testnedv, azaz izzadság. A test deréktól felfelé látszik, a fej alá tett kezekkel. Az egész anyag itatódott át, nem csak az elemi szálak vagy a felszín. Ez a Veronika-kendő logikája. A lepel logikája nem rekonstruálható, főképp egy egész testfelszín méretében.

Miért van képünk?

Azért, mert az Úr üzent azzal, hogy egyetlen megtestesült verziójának képét mint jelet elküldte az emberiségnek? Vagy az egész lepel egy emberalakot formázó QR-kód, mely ezzel a megközelítéssel olvashatóvá válna, ha nem „tisztoogatnák” tudatosan a felismerhetetlenségig? Az *Úr hangja* című fentebb hivatkozott film is ezt a feltevést kerülgeti, bár nem mondja ki tételesen.

Az Isten ábrázolása bármilyen formában bálványimádás a zsidó hit szerint. Mindenkinek a fantáziájára bízom, hogy miképpen ábrázolna egy olyan entitást, mely a férfi és a női princípiumnak a hordozója és teremtője is. Tehát az bizonyos, hogy a lepel nem zsidó vallási alkotás, nem zsidó fondorlat hamisítványa. A lepel maga kimeríti a bálványimádás fogalmát zsidó vallási szemszögből. A zsidó Jézus önmaga tevékenyen nem járhatott közben ennek a műtárgynak a létrehozásában. Ő csak szereplője lehetett a folyamatnak, amelyet tudatosan nem tudott befolyásolni. Adódik a sztereotip válasz. Hát persze, az Atya akarta. Rendben, de akkor ez az Atya már nem lehet Jahve, aki öröktől fogva van, és mindent ő teremtett. A sokkal későbbi új kreáció egyszerűen fiát nem csak hagyta meghalni a kereszten, de fényképet is küldött az emberiségnek? Jelet, a megfelelő időben? Aztán még tovább gondolom. Ha ez a Fiú képe, akkor ez az egyetlen hiteles istenkép az emberiség történetében, az összes vallás, hitrendszer és minden egyéb megközelítést is figyelembe véve arról, hogy az egyetlen és oszthatatlan világistenkreáció önmagáról látható nyomot hagyott az egész emberiségnek. Erre nem tudok már mást mondani, csak annyit, hogy „Uram, a jelet, amit küldtél a megfelelő időben, köszönjük megkaptuk, csak éppen primitívek vagyunk még kétezer év után is, hogy tudjunk kezdeni vele valami értelmeset.”

És ami a feltámadás után volt.

Mária Magdolna megtudja a követ hengerítő emberektől, hogy szabad a bejárat és lehet balzsamozni. Nem mennék bele, hogy melyik evangélista mit és hogyan mond, maradnék a lehető legegyszerűbb megoldásnál.

Mária Magdolna fut. Hová? Miért? Minek? Mert szeretett férje holttestét szeretné mielőbb látni? Csak a mester iránti rajongás hajtja? Vagy attól tart, hogy a halott elmegy, mielőtt odaér? Nem eltűnik, elmegy. Minden esetre siet. Ha a feltámadás után Jézus még többször találkozik a tanítványokkal, akkor a közbülső időkben valahol tartózkodnia kell. Nem nagyon vagyok annak híve, hogy most éppen a végén azt kezdjem fejtegetni, hogy nyilván egy másik létformába levitál és vissza. Mária Magdolna nem találja a sírban. A kő elhengerítése és Mária Magdolna megérkezése között a józan ész és a jeruzsálemi korabeli térképen mérhető távolságokat figyelembe véve mintegy harminc–negyvenöt perc telhetett el maximum. Ez alatt történik a „feltámadás” folyamata.

Ha megkérdeztük, hogy honnan volt szivacs a kereszt alatt, akkor meg kell kérdeznünk, honnan volt ott a kertész ruhája? Honnan tudta Jézus, hogy a Getsenáni kert melyik bokra alatt kell keresni? A méreteket nem hoznám ide, hiszen a mai ruhadarabok logikája ekkor még értelmezhetetlen, tehát elvileg mindenkire jó a másik ilyen-olyan textilleple, amivel a testét borítja. Talán a saru az, amely kérdéseket vethetne fel, de ki ne vette volna fel más strandpapucsát úgy, hogy az elvileg nem az ő mérete volt, így ezt is hagynám.

A honnan és hol kérdésre annyit lehet mondani, hogy a koreográfia zárólépése. Nagy valószínűséggel ezt is még Júdás szervezi, de hogy ki a kivitelező, nem tudjuk. A ruhát lehet lopni, kérni nagyon veszélyes, mert kitudódhat, amit csak néhányan tudnak, vagy a kertész is beavatott Jézuskövető, az az a kumráni szekta egyik tagja. Van még egy lehetőség, és akkor maradjunk hűek önmagunkhoz. Ha volt „kendős asszony, lándzsás százados”, és ezek analógiájára beve-

zettük a „kehelyember, a szivacsember” fogalmakat, akkor most be kell vezetnünk, a „ruhaember” fogalmát is. Ez itt szójátéknak is tűnhet, de ha ezeket összeszámolom, akkor ezek hárman vannak. A kereszt alatt a Biblia szerint hárman álltak, akiket azonosítani tudunk. Ez már hat ember. A keresztről levevők, a test elszállítók, a sírba tevők, a kőhengerítők minimum hatan kellettek, hogy legyenek, és itt tételezzük fel, hogy ez a hat ember adja a „technikai” háttérét egészen végig. Akkor is, már tizenkét embernél tartunk. Arimathiai József mit tudott és mit nem erről az összeesküvésről, nem rekonstruálható, illetve csak feltételes módú fejtegetésekbe lehet bocsátkozni, amit nem tennék. Az, aki az egészet szervezte, az öröket megkente, a tizenharmadik ember, egyben az első. Jézus egész tevékenységéből semmi sem lett volna, ha ez az ember végig nem áll mellette. Ez az ember iskarióti Júdás. Ő az, aki zelótavezéreként a testőrséget biztosítja három éven keresztül nap mint nap, aki a pénzeket kezeli, aki a zsidó nagytanáccsal tárgyal („árulást követ el”), ő az aki amnesztiát kér a szervezete számára, és az ő embere Barabás, az egyik legnépszerűbb zelóta harcos.

Tizenhárom holtbiztos követő kell ahhoz, akik között csak egy apostol van, hogy az egész folyamat végbemenjen, és ebben nincsenek benne az állandóan ingadozó tanítványok. Az egy apostol a kereszt alatt áll, de senki sem tudja, hogy elkíséri-e a menetet a sírhoz. Ha igen, akkor a fenti számadat eggyel változik, és a további történet is félresiklik, pusztán logikai összefüggések alapján is. Miért? Mert a rajongó követők vakon követik a tanítást, a tanítványok folyamatosan meginognak, kérdésekkel bombázzák Jézust, ahogyan arról a Biblia ékesen szól annak ellenére, hogy minden eszközzel ezt takarni próbálja. Ha kitudódik, hogy Jézus nem csak a római, de a zsidó büntetés végrehajtást is kijátszotta, akkor nem csak őt végzik ki, de azonnal a követőket is. A tanítványok zárva tartották az ajtót, mert féltek a zsidóktól – szól a bibliai tanítás. Zsidó fél a zsidótól, hiszen minden szereplő ugyanannak a népnek a tagja. Miért félnek? Mert tudják, hogy az azonnali kivégzés veszélyével játszanak, főképp akkor, ha a mester megjelenik. És megjelenik.

Mária Magdolna, amikor felismeri Jézust, annyit mond: „Rabbóni!” Rabbicskám, tanítócskám, szeretett mesterem, szerelmem. Önkényes a fogalmak egymás mellé sorolása, de tudatos. Mindenki annyit fogadjon el belőle, amennyit akar. (A két történelmi személy párkapcsolatáról nem nyitnék értekezést, mert a téma szempontjából indifferens, de bizonyíthatóan nem az és nem olyan, amint ezt sikeresen beleégették az agyakba, tévesen, két évezred alatt.)

Mi a válasz erre? „Asszony, ne illess!” Azaz ne érints, ne fogj meg. Miért? Az orákulum itt annyit mond, hogy már nem evilági testében volt. Lehet. Nem kommentálnám ezt az állítást. De ha ismét a földön maradok, akkor ez azt is jelenti, hogy korábban is „illette”, azaz rendszeres érintkezés volt köztük, tehát a legelső, amit mondani kell, hogy „ne illess”. Miért, mert hátha meglátja valaki? Nem tudjuk.

Ha ez így lenne, a nem evilági testben jelent volna meg, akkor az egyetlen értelmiségi apostol vagy hazudik, vagy elmeháborodottá vált az események határára. Ez, mármint a megháborodás, a további életének ismeretében ki van zárva. Amikor Jézus „átjön az ajtón, pedig a zsidóktól való félelmükben azt zárva tartották”, és megáll köztük, a „Békesség nektek!” köszöntéssel, akkor csak két hamis állítása van a Bibliának és a többi igaz. Megint két „kis” félretájékoztatás! Átjönni az ajtón ugyan sugall egyfajta csodálatos „átdiffundálást”, de az ajtón minden nap átme gyünk. Ki-ki a saját életének elvi és valós ajtóin. Senki sem diffundál sehová. A zsidók, akikről félnek, ugyanolyan zsidók, mint akik belül vannak. Kik azok, akik belül vannak? Többnyire az apostolok. Apostolos = kiküldött. A többieket a rockidőkből rajongóként azonosíthatunk. Ezek mind ugyanannak a társadalomnak a zsidó hitű emberei. Az apostolok az elhívottak, a rajongók, az önként követők, és a kinti „gonosz” zsidók, akik nem kérnek az üdvösségnek ezen formájából.

A szószéken, az ambón számtalanszor lehet hallani, hogy a pap fejtegetésbe kezd, amely így indul, hogy: „Krisztusban kedves híveim, amikor én meghívást kaptam a szolgálatra, akkor...” Ilyenkor szoktam otthagyni a prédikációnak nevezett népvakítást. Ez ugyanis nem nyelvbtlás, ez látásmózdavar. Az, aki a szavak művészetével – állítólag – foglalkozik, és az embereket, amint tudjuk a „hallás útján terjedő”, terjesztendő vallásról akarja meggyőzni, az ekkorát ne „tévedjen”. Amikor Péter a tó partján a hálóját foltozta, és feltűnt egy vékony, enyhén egzaltált fiú, és annyit mondott – megint csak állítólag –, hogy „kövess engem, a lelkek halászává teszek”, ez nem csak értelmetlen, de lehetetlen is. Először is, Péter egy halászvállalkozás vezetője, bár maga is halászik. Ma, annyit mondanánk egy halász KKV-szektorban működő kisvállalkozó. Ha munkám közben valaki feltűnik, és annyit mond, hogy dobjam el azt, amit éppen csinállok, akkor én valamit mondanék az illetőnek... Igaz, ekkor nem szállna meg az éppen aktuális Úr lelke. Mert ugye, nem tudható, hogy Jahve vagy az Atya munkálkodik-e a háttérben, bizonyosan, csak nekem nem egyértelmű... Ők is éppen korfordulón vannak, de ez sem tudatos bennük. Az éppen „kifutóban lévő” Jahve helyett az új kreáció, az Atya kezd munkálkodni a lelkekben, lassan tért hódítva a régi „sztár” rovására.

Jön ez a fiatal, én, Péter pedig otthagytok mindent és követem. Nem érdekel, hogy éhen hal-e a családom, hogy mi lesz a következő fogás piacra szállításával, hiszen ez a rokon szólt, hogy menjek. Mert mindenki rokon, illetve a rokon barátja. Mindössze egy kakukktojás van a csapatban, ez Júdás. Ő nem rokon, nem közeli ismerős, de ismert! Ő a testőr és a pénztárnok, a többi biodíszlet. Ez valóban meghívásnak látszik. Dobj el minden eddigi terhet, majd én megmondom, mit csinálj. Ja? Csak én tudom, hogy háromszorosat teszek a válladra. A meghívást, kiemelést és előnyökhöz juttatást. Csak téged hívlak az asztalomhoz, a többit nem. Az elhívás megterhelés, túlterhelés, mert tudom, hogy képes vagy rá. Nem jogelőnyökhöz juttatás. Az önmagukat meghívottként interpretáló papok vajon milyen világlátással prédikálják a megmásíthatatlan igazságot? Persze nem elhívást kapnak ők sem, mert a tevékenységük mellett minden mást félre lehet tenni, gyerekeket, keresetet, családot, feleséget. Azaz egy kiváltságos helyzetben lehet az Urat szolgálni, kiemeltként és nem tudatosan a szolgálattal megterheltként. Nem véletlenül hozza vissza a reformáció a lelkészek számára a saját családot. Ekkor ugyanis tényleg túlterheli vagy ráterheli a feladatot az eddigiekre a gyülekezet többi tagjával szemben, folyamatos többlétszolgálatra kényszeríti a lelkészeket. A reform ezzel is és sok más intézkedésével válik protestáló állásfoglalássá a katolicizmussal szemben. Ezt a lényegi motívumot ugyan nem tudja meghaladni a protestáló egyház, pedig több ponton erre kísérleteket tesz, de ezek kizárólag külsőségek. A proteszt gondolatot, a vezérelvet nem érinti, azt a mai napig érintetlenül hagyta, és hagyja. Még, ha akarna, akkor sem tudna ilyen lépést vagy lépéseket tenni, mert saját lényegi önazonosságát veszítené el. Az apostolok hagynak mindent, és mennek Jézus után. Ezt nem mindenki tekinti magasztos szolgálatnak, hanem annak tekinti, aminek látszik. A saját kötelességük feladásának tekinti a környezet úgy, hogy egy a megzavarodással is megvádolt néptanítót kezdenek követni, akinek a terjesztett eszméi mindenkire veszélyesek, ezért „mindenki” ellenük fordul.

Az ajtó mögött nem az a lényeg, hogy a zsidóktól félnek, hanem az, hogy a nem Jézuskövetők haragjától félnek, mert az egész nép dühös, a vallási és politikai felforgatókra. Ezután hangzik el az a mondat, ahol Jézust a Bibliában Istennek/Isten fiának¹⁵⁴. írja le az írás, ez pedig a „hitetlen” Tamás szájából származik. Amikor a valós testet tapintja, nem a „levitált vagy holografikus” más-testet, hanem a valós hús-vér testet, és kezd hinni, akkor mondja, hogy „Én Uram, én Istenem.” Lehet, hogy nem is Jézusnak mondja, csak kiszakad belőle egy fohász? Hogy na, mégis itt a mester, mégsem halt meg. Melyik Istenhez fohászodik a Jézuskövető ortodox zsidó fiú? És most újból Caravaggio festménye, csak azért, hogy a művészettörténet hazugságainak, tudatos hazugságainak még egy pontjára rávilágítsak. Itt, az egyébként csúcs színvonalú festményen, kopasz, kissé egzaltált vénembereket látunk. De ezek a fiúk maximum harminc év körü-

liek a valóságban. Ugyanúgy, ahogy az ősz szakállú Illés huszonkét éves korában tűnik el, ragadja el a tüzes szekér, ezek a fiúk is fiatalok, de évezredek át öreg, egzaltált szakállas embereket éget a tudati CD-re a művészettörténet már nem tudom hányadik hazugsága...

Az első világháló

Az egyetlen értelmiségi ne tudna megkülönböztetni egy hús-vér sebet egy hologramtól? A már nem evilági állapotban lévő Jézustól? Ez jó a tudományos fantasztikumba, de itt gyermekded. Persze hinni lehet. Bár éppen Tamás az, aki a teológia által definiált hitről tesz tanúbizonyságot.

A többiekkel együtt elmegy és „tanítványává tesz minden népet”, ahogyan ezt a Mester elvárja. Milyen áron! Tudjuk... Tamás Keralába megy, mely kis szalagvékony ország, ma is létezik Afrika szélén. A külügyminisztere, aki egy angolul hibátlanul beszélő, az úgynevezett nyugaton kiképzett egyetemi végzettségű diplomata, pontosan ismeri Tamás tevékenységét és indíttatását. Tamásnak ma is sok híve, követője van. A katolicizmus ott jól megfér a másik öt vallás gyakorlata közt. Az emberek ezt ott teljesen természetesnek veszik, és a másik más világlátása nem zavarja a többieket. Tudják, hogy Tamás teljesen ép-eszűen és az embereket tanítva élte le az életét. Nem tévedett ez a fiatal fiú, amikor a sebet tapintotta. Persze kétségbe vonhatja bárki ezt is és minden egyebet is....

Mit tesznek a tanítványok? Egyetlen nép monoteista világistenét nemzetközivé teszik. „És nemzetközivé lesz holnapra a világ”. Igaz, ez nem holnapra következik be, és nem is ők mondták. De valamit tesznek. Létrejön az első világháló. Ez a világháló nyelvtől, földrajzi helyzettől, kultúrától, képzettségtől független. Ez a világháló pontos, csereszabatos redundanciáival, a biokémiai számítógépek között létrehív egy olyan világkommunikációt, amilyent előtte, senki sem produkált. Most, a hanyatlás egyik nyilvánvaló és objektív oka az, hogy az emberiség létrehívta a második és sokkal hatékonyabb világhálót. Az alapprobléma pedig az, hogy míg az eredetmondák, mesék, vallások azt akarják megmagyarázni az embereknek, hogy mi is történt akkor, amikor ők sem voltak ott, addig a mai teremtést az ember hozza létre szédítő gyorsasággal és minden fázisánál ott van.

Mert (még egyszer) mi a hit? A hit megbizonyosodásokon alapuló feltétlen bizalom. Ezt teszi Tamás. Megbizonyosodik és hisz. Nem hisz, képtelen bigott tanmesékben, és nem hiszi, hogy ő, csak ő a hívő...